

og Opmudring. Han havde, siden han skiltes fra Jakobe, udelukkende omgaaedes Ingeniører, ... og ikke Ingeniører af den hjemlige, almindannede Art, men Teknikere, saaledes som Verdenslivet uddannede dem, Mænd med en fænomenal Sagskundskab paa et enkelt, oftest stærkt begrænset Omraade, men ganske bar paa Viden udenfor deres Fag og i det hele temmelig blottet for andre Interesser end saadanne, der knyttedes til Eksistenskampen og det personlige Velvære.

Det var gaaet Per overfor disse Kolleger ligesom overfor de tre koldblodige, engelske Whisky-drikkere, med hvem han havde tilbragt Vinteren i Dresach, og som han heller ikke havde kunnet tale med f. Eks. om de store Livsspørgsmaal, som dengang ganske særligt optog ham. Han var og blev en Fremmed i saadant Selskab. Hvor højt han end beundrede deres Dygtighed, og skønt deres Væsens Overlegenhed og uanfægtelige Ro ofte fristede ham til Efterligning, rørte der sig i Dybet af hans Sind en Følelse af Medlidenhed med den Slags Mennesker, hvis Tanker aldrig hævede sig højere end Røgen fra deres Cigar.

Nu sad han der udenfor Kafeen med en Avis i Haanden og lod af gammel Vane Blikket løbe nedover Hotellisterne for at søge efter Navne fra Danmark. Og pludselig gav det et Ryk i ham, idet han stødte paa Navnet Baronesse von Bernt-Adlersborg.